Надворі лютує стужа...
Дайте дух перевести:
Старе тіло щось нездужа,
До воріт не добрести.

Поневолі в самотині,
Не виходячи, сиджу
Та в нетопленій хатині
Мерзну, гибію, дрижу.

Гірш і гірш моя недуга,
Менш і менш стає тепла...
За віконцем мерзлим хуга
Скаженіти почала.

Де ж весна, де літо красне,
Ранки соняшні, блакить?
Пусто, темно; сила гасне;
Дров немає затопить.

От забудусь ненароком
(Все я сам — як день, так ніч)
І дивлюсь надійним оком
На розвалену вже піч.

Б’ється серце нетерпляче,
Туманіє голова;
В очах — полум’я гаряче,
В думці — свічка та дрова.